

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ความเป็นมาและและความสำคัญของปัญหา

ปัจจุบันการรับรู้ข่าวสารของประชาชนเป็นไปได้อย่างรวดเร็ว และกว้างขวาง ปัจจัยที่สำคัญในการที่กระจายข่าวสารคือ เทคโนโลยีที่มีการพัฒนาขึ้นเรื่อยๆ ข่าวสารจะถูกส่งจากผู้ส่งสารไปยังผู้รับสาร โดยผ่านตัวกลางที่สำคัญ คือ การส่งข้อมูลข่าวสารผ่านสื่อมวลชน ไม่ว่าจะเป็นสื่อวิทยุ โทรทัศน์ หนังสือพิมพ์ รวมไปถึงสื่อออนไลน์ โดยสื่อมวลชนจะทำหน้าที่ในการนำเสนอข่าวซึ่งจะเป็นการนำเสนอทั้งข้อเท็จจริงและภาพประกอบ สื่อจะเป็นตัวกลางในการแจ้งข้อมูลข่าวสาร ความเป็นไปในสังคมให้ประชาชนได้รับทราบ เพื่อเป็นการตอบสนองความอยากรู้อยากเห็นของประชาชน ซึ่งช่วยให้ประชาชนสามารถปรับตัวเข้ากับสถานการณ์ในช่วงเวลานั้น ทำให้ประชาชนสามารถเข้าไปมีส่วนร่วมในกิจกรรมสาธารณะโดยประชาชนสามารถวินิจฉัยเหตุการณ์ และแสดงประชามติในการปกครองตนเองได้อย่างสมเหตุสมผลซึ่งเป็นไปตามเจตนารมณ์ของการปกครองระบบประชาธิปไตยที่ให้ประชาชนมีเสรีภาพในการดำเนินชีวิตตามที่แต่ละคนต้องการ กลุ่มบุคคลที่มีบทบาทสำคัญในการนำเสนอข่าวสาร โดยเฉพาะอย่างยิ่งกลุ่มสื่อมวลชนซึ่งได้แก่ คอลัมนิสต์ บรรณาธิการ นักจัดรายการวิทยุ นักจัดรายการโทรทัศน์ นิตยสาร วารสาร สำนักข่าว หนังสือพิมพ์ออนไลน์ และผู้สื่อข่าว โดยทั่วไปการนำเสนอข้อมูลข่าวสารที่ผ่านสื่อมวลชนจะได้รับความเชื่อถือจากผู้รับข่าวสาร ดังนั้นหากประชาชนได้รับข้อมูลที่ผิดพลาดคลาดเคลื่อน หรือได้รับข้อมูลที่ไม่ถูกต้อง เป็นประจำทุกวันหรือบ่อยครั้ง อาจทำให้ผู้รับข่าวสารเกิดความเข้าใจผิด นอกจากนี้การพาดหัวข่าวของหนังสือพิมพ์ และหัวข้อข่าวในการนำเสนอผ่านสื่อวิทยุ โทรทัศน์ มักมีการใช้ถ้อยคำที่เป็นการดึงดูดใจผู้อ่าน ในบางครั้งหากมีการพาดหัวข่าวที่ผิดเพี้ยนไปจากความเป็นจริง หรือ เป็นการแสวงหาข่าว นำเสนอข่าว อันเป็นละเมิดสิทธิของบุคคลในครอบครัว เกียรติยศชื่อเสียง หรือความเป็นอยู่ส่วนตัว

ปัจจุบันสื่อมวลชนจะใช้ความเป็นอิสระและเสรีภาพในการทำข่าวไปในทางที่ล่วงล้ำสิทธิของผู้อื่นมากขึ้น การที่สื่อใช้เสรีภาพในการนำเสนอข่าวหรือภาพข่าวตามอำเภอใจโดยไม่คำนึงถึงความผิดชอบที่ควรมีต่อการกระทำนั้นๆ ย่อมส่งผลกระทบต่อผู้ที่ถูกล่วงละเมิดสิทธิ และไม่ได้ก่อให้เกิดประโยชน์ใดๆ ต่อผู้รับข่าวสาร ปัญหาของการนำเสนอข่าวที่เป็นการละเมิดสิทธิความเป็นอยู่ของ

บุคคล เช่น การนำเสนอข่าว “น้องโยโย่” ข่าวที่เด็กหญิงอายุ 14 ได้ขาดการติดต่อกับ บิดา และมารดา เป็นเวลา กว่า 15 วัน โดยรายการโทรทัศน์ “โหนกระแส” เมื่อพิธีกรดำเนินรายการได้สัมภาษณ์ แม่ และอาของน้องโยโย่ ในระหว่างการสัมภาษณ์นั้น ชื่อ สกุล ของแม่ และอา ของน้องโยโย่ แสดง ขึ้นมา ทำให้ผู้ที่รับชมรายการทราบถึงชื่อจริง นามสกุลจริง ของแม่ และอา น้องโยโย่ ย่อมทำให้บุคคล ที่รู้จักครอบครัวของน้องโยโย่ หรือแม่กระทั่งบรรดาครู หรือเพื่อนๆ ทราบทันทีว่า น้องโยโย่ เด็กหญิงอายุ 14 ปี นั่นคือใคร ทั้งที่ข้อมูลดังกล่าวนี้ ไม่ได้เป็นประโยชน์เพื่อสาธารณะแต่อย่างใด การที่รายการโทรทัศน์นำเสนอข่าว โดยไม่ใช้นามสมมติ แต่ได้ทำการเปิดเผยชื่อจริง ย่อมเป็นการ ละเมิดกฎหมาย โดยเฉพาะสิทธิส่วนบุคคลต่อครอบครัวน้องโยโย่ รวมถึงตัวน้องโยโย่ซึ่งเป็นผู้เยาว์ ตามกฎหมาย¹ นอกจากนี้ การนำเสนอข่าวดังกล่าว โดยไม่ปิดบัง ชื่อ สกุล จริง ของบุคคลที่สื่อได้ สัมภาษณ์ (พ่อ แม่ อา) เมื่อน้องโยโย่ เด็กอายุ 14 ปี ได้ทราบถึงข่าวที่ออกผ่านสื่อ ว่าตนตกเป็นข่าว ใหญ่ ทำให้เด็กเกิดความเครียด ซึ่งเป็นผลมาจากการนำเสนอข่าวนั้นโดยตรง² โดยเป็นการละเมิดสิทธิ ในความเป็นส่วนตัวของบุคคลอื่น

นอกจากนี้รายการโทรทัศน์ “ทูปโต๊ะข่าว” ได้มีการนำเสนอข่าวสารเกี่ยวกับการฉ้อโกงข้าว กล่อง โดยพิธีกรในรายการโทรทัศน์ช่องดังกล่าว ได้มีการนำเสนอรายชื่อของญาติผู้ที่ถูกกล่าวหา มี การทำเป็นรูปแบบแผนภูมิเสนอต่อประชาชน³ การกระทำดังกล่าวย่อมเป็นผลเสียแก่บุคคลที่ถูกนำชื่อ มาทำแผนภูมิ เพราะบุคคลที่อยู่ในแผนภูมินั้นมิได้มีส่วนเกี่ยวข้องต่อการกระทำความผิด และการ นำเสนอความเกี่ยวพันระหว่างผู้ถูกกล่าวหากับเครือญาติย่อมไม่ก่อให้เกิดประโยชน์ใดๆต่อผู้รับ ข่าวสาร การที่สื่อมวลชนนำเสนอข่าวที่มีการนำเสนอชีวประวัติ ซึ่งเป็นการละเมิดสิทธิของผู้อื่นและ ไม่มีความจำเป็นใดๆที่จะต้องนำเสนอให้ประชาชนรับทราบ การนำเสนอข้อมูลดังกล่าวย่อมเป็นการ ก่อให้เกิดความเสียหายแก่ผู้ที่ออกไปสู่สาธารณชนแล้ว ย่อมเป็นการยากที่จะทำการแก้ไขหรือลบล้าง การเผยแพร่ดังกล่าวได้ โดยเฉพาะการเผยแพร่ทางสื่อออนไลน์ ที่เป็นไปอย่างรวดเร็วและสามารถทำ การเปิดซ้ำหรือเผยแพร่ซ้ำได้โดยไม่มีวันหมดอายุ

¹ มติชนออนไลน์. (2562). แม่ ‘น้องโยโย่’ ไม่สนคำครหาถูกหนีตามผู้ชาย ขอแค่ปลอดภัยกลับมา เชื่อหมดใจถูก ล้อลวง. (ออนไลน์). เข้าถึงได้จาก: https://www.matichon.co.th/news-monitor/news_1311745. [2562, 10 มกราคม]

² The Bangkok insight. (2562). “เด็กวัย 14 ปี” เครียดหลังรับทราบข่าวผ่านสื่อ!/. (ออนไลน์). เข้าถึงได้จาก: <https://www.thebangkokinsight.com/87791/>. [2562, 12 มกราคม]

³ อมรินทร์ออนไลน์. (2562). ทูปโต๊ะข่าว: แม่ฟัวแค้น “อิว” แยกค้ตุนข้าวกล่อง. (ออนไลน์). เข้าถึงได้จาก: https://www.youtube.com/watch?v=AgP_VOF2oac&feature=youtu.be. [2561, 1 ธันวาคม]

กรณีการนำเสนอข่าวของญาติผู้ต้องหา ซึ่งไม่ได้มีส่วนร่วมในการกระทำความผิดกับผู้ต้องหา เพียงเพราะเป็นลูกของผู้ต้องหาและเคยต้องโทษคดีอาญา เช่น คดีของนายสมคิด พุ่มพวง ผู้ต้องหาคดีฆาตกรรม โดยลักษณะการนำเสนอข่าวของสื่อมวลชน อ้างว่า มีวัตถุประสงค์ในการให้สังคม ระวังบุคคลดังกล่าว อาจก่อเหตุเหมือน พ่อ (ผู้ต้องหา)⁴ ทำให้สังคมมองลูกชายนายสมคิด ในแง่ลบ ซึ่งจะทำให้ลูกของนายสมคิดอยู่ในสังคมได้ยาก เป็นการนำเสนอข่าวที่มีผลทำให้ผู้ถูกนำเสนอข่าวไม่มีที่ยืนในสังคม เปรียบเสมือนการฆ่าคนหนึ่งคนในสังคม นอกจากนี้การกระทำของสื่อมวลชนดังกล่าวย่อมเป็นการละเมิดสิทธิของผู้ถูกนำเสนอข่าว(ลูกชายนายสมคิด)อีกด้วย

การพาดหัวข่าวของสื่อมวลชนมีอิทธิพลมาก ยิ่งเป็นกรณีที่พาดหัวข่าวคลุมเครือจะส่งผลให้ผู้รับข่าวสารเกิดความเข้าใจที่ผิดพลาดได้ ดังนั้นสื่อมวลชนมีความจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องมี ความรู้ความเข้าใจเป็นอย่างดีในเรื่องที่จะมีการนำเสนอไปถึงผู้รับข่าวสาร ต้องมีความระมัดระวัง รวมทั้งตรวจสอบความถูกต้อง มีการกลั่นกรองก่อนที่จะมีการนำเสนอข่าวสารออกไปสู่สาธารณชน ทั้งนี้เพื่อเป็นการทำให้ผู้รับข่าวสารได้รับข้อมูลข่าวสารที่ถูกต้องและชัดเจน

ปัจจุบันสื่อมวลชนมีฐานะเปรียบเสมือนสถาบันสาธารณะประเภทหนึ่ง โดยสื่อมวลชนมี สิทธิเรียกร้องไม่ให้อำนาจอื่นเข้ามาแทรกแซงกดดันหรือกดขี่ให้มีการตัดสินใจในเรื่องการนำเสนอ ข่าวได้ สิทธิและเสรีภาพของสื่อได้รับการรับรองและความคุ้มครองตามรัฐธรรมนูญแห่ง ราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2560 ซึ่งบัญญัติไว้ในมาตรา 35 โดยให้อำนาจสื่อมวลชนมีเสรีภาพ ในการเสนอข่าวสารหรือแสดงความคิดเห็นอย่างเต็มที่ การทำงานหรือการนำเสนอข่าวสารของสื่อ มวลชนมีความอิสระ แต่ทั้งนี้สื่อจะต้องคำนึงถึงจริยธรรมแห่งวิชาชีพ แต่สื่อไม่มีสิทธิที่จะเสนอ

⁴ อมรินทร์ออนไลน์. (2562). *เผ้าจับตา 'หมู่ย์ หน้าลาย' ลูกชาย 'สมคิด' หลังถูกปล่อยตัว*. (ออนไลน์). เข้าถึงจาก: <https://www.youtube.com/watch?v=Y8zJe3KokXo>. [2562 , 19 ธันวาคม]

⁵ รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2560. มาตรา 35.

“บุคคลที่ประกอบวิชาชีพสื่อมวลชนย่อมมีเสรีภาพในการเสนอข่าวสารหรือแสดงความคิดเห็นตาม จริยธรรมแห่งวิชาชีพ

การสั่งปิดกิจการหนังสือพิมพ์หรือสื่อมวลชนอื่นเพื่อลิดรอนเสรีภาพตามวรรคหนึ่ง จะกระทำมิได้ การให้นำข่าวสารหรือข้อความใดๆ ที่ผู้ประกอบวิชาชีพสื่อมวลชนจัดทำขึ้นให้เจ้าหน้าที่ตรวจนำไป โฆษณาในหนังสือพิมพ์หรือสื่อใดๆ จะกระทำมิได้ เว้นแต่จะกระทำในระหว่างเวลาที่ประเทศอยู่ในภาวะสงคราม เจ้าของกิจการหนังสือพิมพ์หรือสื่อมวลชนอื่นต้องเป็นบุคคลสัญชาติไทย”

การให้เงินหรือทรัพย์สินอื่นเพื่ออุดหนุนกิจการหนังสือพิมพ์หรือสื่อมวลชนอื่นของเอกชนรัฐจะกระทำ มิได้ หน่วยงานของรัฐที่จ่ายเงินหรือทรัพย์สินให้สื่อมวลชนไม่ว่าเพื่อประโยชน์ในการโฆษณาหรือ ประชาสัมพันธ์ หรือเพื่อการอื่นใดในทำนองเดียวกันต้องเปิดเผยรายละเอียดให้คณะกรรมการตรวจเงินแผ่นดิน ทราบตามระยะเวลาที่กำหนดและประกาศให้ประชาชนทราบด้วย

ข่าวหรือแสดงความคิดเห็นที่ไม่ใช่เพื่อประโยชน์สาธารณะ อันเป็นการละเมิดสิทธิและความเป็นอยู่ส่วนตัว โดยสิทธิความเป็นส่วนตัวของบุคคลได้รับการรับรองและคุ้มครองตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2560 มาตรา 32 กล่าวคือ บุคคลย่อมมีสิทธิในความเป็นอยู่ส่วนตัว เกียรติยศ ชื่อเสียง และครอบครัว การกระทำอันเป็นการละเมิดหรือกระทบต่อสิทธิของบุคคล หรือการนำข้อมูลส่วนบุคคลไปใช้ประโยชน์ไม่ว่าในทางใดๆ จะกระทำมิได้ เว้นแต่อาศัยอำนาจตามกฎหมายและเท่าที่จำเป็นเพื่อประโยชน์สาธารณะ⁶

ถึงแม้จะมีหน่วยงานที่มีหน้าที่สำคัญในการควบคุมสื่อได้แก่ คณะกรรมการกิจการกระจายเสียงและกิจการโทรทัศน์แห่งชาติ (กสทช.) ซึ่งหน้าที่โดยทั่วไปของคณะกรรมการกิจการกระจายเสียงและกิจการโทรทัศน์แห่งชาติ (กสทช.) คือ การวางระบบและแผนผังในการออกอากาศ การกำหนดสัญญาณลักษณะการจัดระดับความเหมาะสม ในการรับชมของประชาชน แม้พระราชบัญญัติการประกอบกิจการกระจายเสียงและกิจการโทรทัศน์ พ.ศ.2551 ได้กำหนดมาตรการเยียวยาผู้เสียหายในกรณีที่มีสื่อมวลชนออกอากาศเป็นเท็จหรือละเมิดสิทธิส่วนบุคคลไว้ในมาตรา 40 แล้วก็ตาม แต่ในกรณีที่มีการเผยแพร่ข้อมูลข่าวสารที่มีความผิดพลาดหรือข้อมูลที่เป็นการละเมิดสิทธิในความเป็นอยู่ของบุคคลยังไม่มีมาตรการป้องปรามและมาตรการทางอาญาที่จะใช้บังคับกับสื่อมวลชนอย่างเป็นรูปธรรม ในปัจจุบันมาตรการทางกฎหมายทางอาญา ซึ่งผู้เสียหายใช้สิทธิการฟ้องสื่อมวลชน หมิ่นประมาท ตามประมวลกฎหมายอาญา โดยมีการฟ้องสื่อมวลชนขึ้นสู่ชั้นศาล เช่น คำพิพากษาศาลฎีกา 1513/2551 การใส่ความผู้อื่นต่อบุคคลที่สาม อันจะเป็นความผิดฐานหมิ่นประมาทตาม ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 326 และมาตรา 328 นั้น จะต้องได้ความว่าการใส่ความดังกล่าวได้ระบุดังตัวบุคคลผู้ถูกใส่ความเป็นการยืนยันรู้ได้แน่นอนว่าเป็นใคร หรือหากไม่ระบุดังผู้ที่ถูกใส่ความโดยตรง การใส่ความนั้นก็ต้องได้ความว่าหมายถึงบุคคลใดบุคคลหนึ่งโดยเฉพาะ และความผิดฐานหมิ่นประมาทที่ได้กระทำโดยการโฆษณาทางหนังสือพิมพ์นั้นต้อง

เจ้าหน้าที่ของรัฐซึ่งปฏิบัติหน้าที่สื่อมวลชนย่อมมีเสรีภาพตามวรรคหนึ่ง แต่ให้คำนึงถึงวัตถุประสงค์และภารกิจของหน่วยงานที่ตนสังกัดอยู่ด้วย

⁶ รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2560. มาตรา 32.

“บุคคลย่อมมีสิทธิในความเป็นอยู่ส่วนตัว เกียรติยศ ชื่อเสียง และครอบครัว

การกระทำอันเป็นการละเมิดหรือกระทบต่อสิทธิของบุคคลตามวรรคหนึ่ง หรือการนำข้อมูลส่วนบุคคลไปใช้ประโยชน์ไม่ว่าในทางใดๆ จะกระทำมิได้ เว้นแต่โดยอาศัยอำนาจตามบทบัญญัติแห่งกฎหมายที่ตราขึ้นเพียงเท่าที่จำเป็นเพื่อประโยชน์สาธารณะ”

พิเคราะห์จากข้อความที่ลงพิมพ์ในหนังสือพิมพ์ตามคำฟ้องเท่านั้นว่า ผู้อ่านสามารถทราบได้ หรือไม่ว่าบุคคลที่ถูกกล่าวอ้างตามที่ลงพิมพ์นั้นเป็นผู้ใด⁷

ตามแนวคำพิพากษาศาลฎีกาสรุปได้ว่าการกระทำความผิดทางอาญาฐานหมิ่นประมาท ระบุถึงตัวบุคคลผู้ถูกใส่ความเป็นการยืนยันรู้ได้แน่นอนว่าเป็นใคร เปรียบเทียบจากกรณีข่าวน่อง โยโย สื่อมวลชนได้ระบุถึง ชื่อ สกุล ของน่อง รวมทั้งครอบครัวของน่อง โยโย อันเป็นการก่อให้เกิด ความเสียหายแก่ผู้ถูกนำเสนอข่าว ดังนั้นจึงควรมีมาตรการที่จะป้องปรามสื่อมวลชนก่อให้เกิดความเสียหาย

ในบางครั้งอาจมีการออกมาขอโทษแต่ก็จะพบว่าไม่มีความแพร่หลายเท่ากันตอนนำเสนอ ข่าว ยังไม่มีมาตรการในการยับยั้ง ยุติ หรือลดล้างข่าวที่มีการเผยแพร่ออกไปแล้ว และยังไม่ มีมาตรการในการลงโทษปรับทางอาญาที่เหมาะสมในกรณีที่ได้ละเมิดสิทธิความเป็นส่วนตัวของ บุคคล ดังนั้นเพื่อเป็นการคุ้มครองสิทธิในความเป็นส่วนตัวของบุคคลที่จะไม่ถูกละเมิดและเพื่อเป็น การกำหนดขอบเขตการนำเสนอข้อมูลของสื่ออย่างมีขอบเขต และมีความรับผิดชอบต่อสังคม จึง ต้องมีมาตรการในการยับยั้งการกระทำของสื่อมวลชน

จากประเด็นปัญหาการนำเสนอข่าวที่ได้กล่าวมาแล้วนั้น กรณี ข่าว น่อง โยโย และ ครอบครัวน่อง โยโย ถูกเปิดเผยชื่อ สกุล ในการให้สัมภาษณ์ข่าวโดยที่รายการโทรทัศน์ มิได้ปิดบัง ชื่อและใบหน้าของคนในครอบครัวน่อง โยโย เป็นเหตุให้บุคคลที่รู้จักครอบครัวน่อง โยโย ได้รู้วา ความจริงแล้ว น่อง โยโย คือลูกของครอบครัวบ้านนี้ ยิ่งทำให้เด็ก หรือกระทั่งพ่อ แม่ ครอบครัวของ เด็ก ได้รับความอับอาย ได้รับความเสียหาย การกระทำของสื่อมวลชนเป็นการละเมิดสิทธิส่วนบุคคล ย่อมก่อให้เกิดความเสียหายที่ร้ายแรง และกระจายออกวงกว้าง ไม่ใช่เฉพาะแก่คนกลุ่มหนึ่งที่ เสพข่าว แต่เป็นคนในสังคมทั้งประเทศ หรือทั่วโลกที่เสพข่าวด้วย โดยสื่ออ้างว่าเป็นการแสวงหา นำเสนอข่าวได้อย่างเสรี ตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย 2560 มาตรา 35 แต่ปัจจุบัน สื่อมวลชนได้นำเสนอข่าวโดยเกินขอบเขตที่กฎหมายได้ให้การรับรอง โดยได้ละเมิดสิทธิส่วนบุคคล ซึ่งเป็นสิทธิที่รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย 2560 ได้คุ้มครองสิทธิในความเป็นส่วนตัว ตาม มาตรา 32 หากการนำเสนอข่าวสารนั้นมีเนื้อหาหรือข้อความใดไปกระทบซึ่งสิทธิอื่นๆ ถึงขั้น ละเมิดสิทธิที่กฎหมายให้การคุ้มครอง สื่อย่อมต้องรับผิดชอบต่อการกระทำละเมิดนั้น ปัจจุบัน มีกฎหมายคุ้มครองสิทธิของบุคคลในกรณีที่ได้ละเมิด คือพระราชบัญญัติการประกอบกิจการ กระจายเสียงและกิจการ โทรทัศน์ พ.ศ.2551 มาตรา 40 ที่ให้เยียวยาผู้เสียหายในทางแพ่งเท่านั้น แต่ ยังมีได้มีมาตรการทางกฎหมายอาญาที่จะนำมาใช้บังคับ ในกรณีที่ได้ละเมิดสิทธิของบุคคล ในครอบครัว เกียรติยศ ชื่อเสียง หรือความเป็นอยู่ส่วนตัว ผู้วิจัยเห็นควรมีการจัดตั้งองค์กรกลาง

⁷ คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 1513/2551.

เป็นสภานิติบัญญัติของรัฐ และเสนอร่าง “พระราชบัญญัติการป้องกันสื่อมวลชนไม่ให้ละเมิดสิทธิส่วนบุคคล พุทธศักราช... “อันจะเป็นการป้องกันสื่อมวลชนมิให้ละเมิดสิทธิของบุคคลในครอบครัว เกียรติยศ ชื่อเสียง หรือความเป็นอยู่ส่วนตัว ซึ่งจะทำให้สื่อทำงานโดยมีความตระหนักรู้ถึงสิทธิส่วนบุคคลและเคารพในสิทธิความเป็นอยู่ส่วนตัวของประชาชนมากขึ้น ซึ่งจะทำให้สังคมมีความสงบเรียบร้อยโดยทุกฝ่ายเคารพสิทธิซึ่งกันและกัน

1.2 วัตถุประสงค์ของการศึกษา

1.2.1 เพื่อศึกษาปัญหาในกรณีสื่อมวลชนนำเสนอข่าวสารที่เป็นการละเมิดสิทธิส่วนบุคคล

1.2.2 เพื่อศึกษาประวัติความเป็นมา แนวคิด และทฤษฎี เกี่ยวกับการคุ้มครองสิทธิส่วนบุคคล การควบคุมและเสรีภาพของสื่อ

1.2.3 เพื่อศึกษากฎหมายเกี่ยวกับความรับผิดชอบกรณีสื่อมวลชนนำเสนอข่าวสารที่เป็นการละเมิดสิทธิส่วนบุคคล โดยศึกษาจากกฎหมายต่างประเทศและกฎหมายไทย

1.2.4 เพื่อวิเคราะห์ปัญหาและมาตรการในการป้องกันสื่อมวลชนละเมิดสิทธิส่วนบุคคล

1.2.5 เพื่อเสนอแนะแนวทางที่เหมาะสมในการแก้ไขปัญหาทางกฎหมายอาญาเพื่อป้องกันสื่อมวลชนไม่ให้มีการนำเสนอข่าวของสื่อที่ละเมิดสิทธิส่วนบุคคล

1.3 สมมติฐานของการศึกษา

ในปัจจุบันสื่อมวลชนได้นำเสนอข่าวสารโดยมีลักษณะละเมิดสิทธิส่วนบุคคล ซึ่งการเสนอข่าวสารของสื่อเหล่านั้นสามารถแพร่หลายเป็นวงกว้างอันเป็นเหตุให้เกิดความเสียหายแก่ผู้เสียหาย แม้ประเทศไทยประเทศไทยจะมีกฎหมายที่เยียวยาผู้เสียหาย ตามมาตรา 40 แห่งพระราชบัญญัติการประกอบกิจการกระจายเสียงและกิจการโทรทัศน์ พ.ศ.2551 แต่ยังมีได้มีมาตรการทางกฎหมายอาญาที่จะนำมาใช้บังคับในกรณีที่สื่อมวลชนละเมิดกฎหมาย ดังนั้น เพื่อหามาตรการหรือแนวทางที่เหมาะสมในการลงโทษสื่อมวลชน โดยจะศึกษาเรื่องการยับยั้งการเผยแพร่และโทษปรับจำนวนที่เหมาะสม เพื่อเป็นการป้องกันสิทธิในความเป็นส่วนตัวของบุคคล และให้สังคมเกิดความตระหนักรู้ถึงการเคารพสิทธิซึ่งกันและกัน และเกิดความสงบสุขในสังคม

1.4 ขอบเขตของการศึกษา

พระราชบัญญัติการประกอบกิจการกระจายเสียงและกิจการโทรทัศน์ พ.ศ.2551 ประมวลกฎหมายอาญาเรื่องโทษทางอาญา

1.5 วิธีดำเนินการศึกษา

การจัดทำวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ทำโดยการวิจัยเชิงเอกสาร ด้วยการค้นคว้าและรวบรวมข้อมูลทางเอกสาร ตำราวิชาการ บทความวิชาการ เอกสารทางวิชาการที่สำคัญ สื่ออิเล็กทรอนิกส์ รวมทั้งวิทยานิพนธ์ที่เกี่ยวข้องกับประเด็นปัญหา ศึกษาด้วยบทตามพระราชบัญญัติการประกอบกิจการกระจายเสียงและกิจการโทรทัศน์ ประมวลกฎหมายอาญารวมทั้งศึกษาข้อกำหนดและข้อมูลของต่างประเทศ

1.6 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1.6.1 เพื่อทราบที่มาและความสำคัญของปัญหาในกรณีสื่อมวลชนนำเสนอข่าวสารที่เป็นการละเมิดสิทธิส่วนบุคคล

1.6.2 เพื่อทราบประวัติความเป็นมา แนวคิด และทฤษฎี เกี่ยวกับการคุ้มครองสิทธิส่วนบุคคล การควบคุมและเสรีภาพของสื่อ

1.6.3 เพื่อทราบกฎหมายเกี่ยวกับความรับผิดชอบกรณีสื่อมวลชนนำเสนอข่าวสารที่เป็นการละเมิดสิทธิส่วนบุคคล โดยศึกษาจากกฎหมายต่างประเทศและกฎหมายไทย

1.6.4 ทำให้ทราบถึงปัญหาและมาตรการทางกฎหมายอาญาในกรณีสื่อมวลชนนำเสนอข่าวสารที่เป็นการละเมิดสิทธิส่วนบุคคล

1.6.5 ทำเพื่อเสนอแนวทางที่เหมาะสมในการแก้ไขปัญหาเรื่องมาตรการทางกฎหมายอาญาในการคุ้มครองสิทธิผู้เสียหายที่เกิดจากการละเมิดในการนำเสนอข่าวสารของสื่อมวลชน